

- nakazanie pozwanej przeprowadzenie dochodzenia dla ustalenia okoliczności wydarzeń z dnia 5 maja 2003 r. kiedy kierownik administracyjny ad interim przedstawicielstwa WE w Angoli prowadził samochód skarżącego z parkingu przed jego mieszkaniem do miejsca położonego około 4 kilometry dalej, wypadków z dnia 6 września 2001 r. oraz czy jest jakikolwiek związek między tymi zdarzeniami oraz powiadomienie niezwłocznie skarżącego o wynikach dochodzenia, wywieszenie w odpowiedniej ilości widocznych miejsc ogłoszeń zawierających w skróconej formie wyniki dochodzenia i zapewnienie dostępu do tych wyników; tytułem roszczenia alternatywnego zasądzenie od pozwanego na rzecz skarżącego tytułem zadośćuczynienia za krzywdę wynikającą z decyzji oddalającej wniosek z dnia 1 września 2006 r. kwoty 100 000 EUR lub innej kwoty, wyższej lub niższej w zależności od uznania Sądu oraz w odniesieniu do krzywdy, która nastąpi po dniu złożenia niniejszej skargi kwoty 20 EUR lub kwoty wyższej lub niższej w zależności od uznania Sądu za każdy dzień od dnia następującego po wniesieniu niniejszej skargi do dnia, w którym po zakończeniu dochodzenia, skarżący zostanie powiadomiony a wyniki w należyty sposób upublicznione;
- zasądzenie od pozwanej na rzecz skarżącego tytułem zadośćuczynienia za krzywdę wynikającą z odmowy przesłania mu włoskiego tłumaczenia memorandum z dnia 30 listopada 2006 r. kwoty 20 000 EUR lub innej kwoty, którą Sąd uzna za właściwą oraz w odniesieniu do krzywdy, która nastąpi po dniu złożenia niniejszej skargi, kwoty 2 EUR lub innej kwoty, którą Sąd uzna za właściwą za każdy dzień od dnia następującego po wniesieniu niniejszej skargi do dnia, w którym podjęte zostaną wszelkie środki zmierzające do stwierdzenia nieważności odmowy;
- zasądzenie od pozwanego na rzecz skarżącego tytułem zadośćuczynienia za krzywdę — zarówno już wyrządzoną jak i tę, która wyrządzona zostanie w przyszłości — wynikającą z decyzji o zamknięciu dochodzenia, jeżeli chodzi o wyrządzoną już krzywdę, kwoty 20 000 EUR lub innej kwoty, którą Sąd uzna za właściwą, której wypłata winna nastąpić niezwłocznie po wydaniu w niniejszej sprawie wyroku, a w odniesieniu do krzywdy, która nastąpi po dniu złożenia skargi w niniejszej sprawie kwoty 25 EUR, lub innej kwoty, którą Sąd uzna za właściwą, za każdy dzień od dnia następującego po wniesieniu niniejszej skargi do dnia, w którym podjęte zostaną wszelkie środki zmierzające do stwierdzenia nieważności decyzji o zamknięciu dochodzenia;
- potwierdzenie sprzeczności z prawem tego, że przynajmniej do dnia, w którym otrzymał on memorandum z dnia 30 listopada 2006 r. skarżącego nie powiadomiono o decyzji o zamknięciu dochodzenia;
- stwierdzenie niezgodności z prawem braku powiadomienia skarżącego, że dochodzenie zostało zamknięte;
- zasądzenie od pozwanego na rzecz skarżącego tytułem zadośćuczynienia za krzywdę wyrządzoną w związku z brakiem zawiadomienia go o zamknięciu dochodzenia

kwoty 50 000 EUR lub innej kwoty, którą Sąd uzna za właściwą,

- obciążenie Komisji kosztami postępowania.

Zarzuty i główne argumenty

Na poparcie swej skargi skarżący podnosi trzy zarzuty: 1) absolutny brak uzasadnienia, wynikający między innymi z braku logiki, niespójności, braku racjonalności, bezładu, braku dobrej wiary, braku lub nieprawidłowości dochodzenia; 2) poważne i oczywiste naruszenie prawa 3) naruszenie obowiązku starannego działania i dobrej administracji.

Skarga wniesiona w dniu 3 grudnia 2007 r. — Adjemian i in. przeciwko Komisji

(Sprawa F-134/07)

(2008/C 64/109)

Język postępowania: francuski

Strony

Strona skarżąca: Vahan Adjemian i in. (Angera, Włochy) (przedstawiciele: S. Orlandi, A. Coolen, J.-N. Louis i E. Marchal, adwokaci)

Strona pozwana: Komisja Wspólnot Europejskich

Przedmiot i opis sporu

Stwierdzenie nieważności decyzji Komisji, po pierwsze odmawiających przedłużenia zatrudnienia skarżących w charakterze pracowników kontraktowych na czas określony bądź nieokreślony i po drugie określających warunki ich zatrudnienia. W uzasadnieniu skarg skarżący podnoszą naruszenie zasady stabilności stosunku zatrudnienia i w szczególności niezgodność z prawem art. 88 WZIPW w zakresie, w jakim ogranicza on czas trwania umów z pracownikami kontraktowymi.

Żądania strony skarżącej

- stwierdzenie nieważności sukcesywnych decyzji Komisji, w szczególności decyzji z dnia 28 kwietnia 2004 r., dotyczących maksymalnego okresu zatrudnienia personelu niestałego w jej służbach;
- stwierdzenie nieważności art. 88 WZIPW w zakresie, w jakim ogranicza on czas trwania umów z pracownikami kontraktowymi;

- stwierdzenie nieważności decyzji Komisji z dnia 23 sierpnia i z dnia 31 października 2007 r. oddalających zażalenia R/263/07, R/492/07 i R/390/07 na decyzje Komisji o zawarciu umowy o pracę bądź o przedłużeniu zatrudnienia skarżących w charakterze pracowników kontraktowych tylko na czas określony;
- stwierdzenie nieważności decyzji Komisji z dnia 5 września 2007 r. oddalającej wnioski skarżących z dnia 31 maja i z dnia 20 lipca 2007 r. o przedłużenie na czas nieokreślony umów o pracę zwartych z nimi w charakterze pracowników kontraktowych;
- stwierdzenie nieważności decyzji Komisji określających warunki zatrudnienia skarżących w zakresie, w jakim ograniczają one możliwość ich zatrudnienia lub przedłużenia ich zatrudnienia do umów na czas określony;
- obciążenie Komisji kosztami postępowania.

Skarga wniesiona w dniu 29 grudnia 2007 r. — Marcuccio przeciwko Komisji

(Sprawa F-146/07)

(2008/C 64/110)

Język postępowania: włoski

Strony

Strona skarżąca: Luigi Marcuccio (Tricase, Włochy) (przedstawiciel: G. Cipressa, adwokat)

Strona pozwana: Komisja Wspólnot Europejskich

Przedmiot i opis sporu

Skarga na oddalenie przez Komisję wniosku skarżącego o przeprowadzenie lub zakończenie badania okoliczności, iż w dniu 29 października 2001 r., w pomieszczeniach Delegacji Komisji w Angoli, w których w służbach Komisji skarżący pracował jako urzędnik, skarżący, podczas swojego czasu pracy, przypadkowo zetknął się białym proszkiem nieznanego rodzaju, o udzielenie wszelkich informacji dotyczących miejsca przechowania próbki tego proszku i postępowania związanego z jej przechowywaniem, jak również o udostępnienie mu tej próbki.

W uzasadnieniu argumentów dotyczących oddalenia wniosku przez pozwaną skarżący podnosi trzy następujące zarzuty:

1. Całkowity brak uzasadnienia, również ze względu na nielogiczność, rozbieżności, brak możliwości zrozumienia, zawzięłość, błędne umiejscowienie wywodów i brak, bądź niedostateczne ustalenie;
2. Poważne, oczywiste i ewidentne naruszenie prawa;
3. Naruszenie obowiązku opieki i dobrej administracji.

Żądania strony skarżącej

Skarżący wnosi o:

- stwierdzenie w niezbędnym zakresie nieważności pisma z dnia 23 lutego 2007 r. opatrzonego sygnaturą ADMINB.2/MB/nb D(07)4623;
- stwierdzenie nieważności w jakikolwiek sposób wydanej decyzji, w której pozwana oddaliła wniosek skarżącego skierowany do organu powołującego w dniu 10 października 2006 r.;
- stwierdzenie w niezbędnym zakresie nieważności w jakikolwiek sposób wydanej decyzji, w której zażalenie wniesione przez skarżącego do organu powołującego w dniu 27 kwietnia 2007 r. zostało oddalone;
- stwierdzenie w niezbędnym zakresie nieważności pisma z dnia 4 września 2007 r. opatrzonego sygnaturą ADMIN.B.2/MB/lb D(07)19393;
- stwierdzenie, że pozwana nie przeprowadziła lub nie zakończyła stosowanego badania — włącznie ze środkami przygotowawczymi i oczywiście również pozostałymi — mającego na celu ustalenie wszystkich, również wcześniejszych lub późniejszych okoliczności, które są w jakikolwiek sposób związane z faktem, że w dniu 29 października 2001 r., w pomieszczeniach Delegacji Komisji w Angoli, w których w służbach Komisji skarżący pracował jako urzędnik, skarżący, podczas swojego czasu pracy, przypadkowo zetknął się białym proszkiem nieznanego rodzaju;
- zbadanie i stwierdzenie niezgodności z prawem zaniechania przeprowadzenia badania;
- zobowiązanie pozwanej do przeprowadzenia badania lub jego zakończenia, szeroko pojętego działania po jego zakończeniu, udzielenia skarżącemu szeregu informacji związanych ze zdarzeniem, które miało miejsce w dniu 29 października 2001 r. i udostępnienia skarżącemu próbki proszku;
- zasądzenie od pozwanej na rzecz skarżącego odszkodowania z tytułu dotychczas nieodwracalnie powstałej części szkody spowodowanej przez zaniechanie badania w wysokości 3 000 000 EUR, względnie wyższej bądź niższej kwoty, którą Sąd uzna za słuszną;